

man nu ikke veed. Der staaer i Lovgivningen, at der skal plantes saa og saa mange Pile, men om de skulle være 7 eller 6 eller 5. Men høie, det staaer der ikke Noget om. Jeg kan, som sagt, ikke tage mit Forslag tilbage, og jeg synes heller ikke, at det pleier at være Skik og Brug at gjøre det, fordi nogle Medlemmer i Thinget udtale et saadant Ønske, naar dette Ønske ikke bliver udtalt fra Ministerens Side.

Klein: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Klein: Dersom det ærede Medlem (H. M. Petersen) vilde gjøre mig den Ære at gennemlæse de Bemærkninger, jeg før fremførte, med den samme Opmærksomhed, hvormed jeg har læst det af ham affattede Lovforslag, saa troer jeg, han vil komme til den Erkjendelse, at han i flere Henseender har misforstaaet, hvad jeg tillod mig at anføre. Det var navnlig Tilfældet med den Bemærkning, jeg gjorde om det Luxurieuse, der skulde være tilstede i det ærede Medlems Forslag. Han synes at have opfattet det saaledes, som om jeg havde fundet hans Forslag luxurieux, fordi disse Sagers Afgjørelse skulde være undtagne de ordinaire Domstole. Derom har jeg slet ikke talt. Det kunde slet ikke falde mig ind at ville have sat de ordinaire Domstole ind paa det Gebeet, som her er Tale om; men min Bemærkning gik kun ud paa, at det forekom mig at være noget Luxurieux, naar det ærede Medlem stillede Sogneraadet og Amtsrådet og de Forligsmæglinger, der skulle foretages af begge disse to Myndigheder, op ved Siden af Synsmændene, som han ikke destomindre ogsaa vil bibeholde tilligemed deres Forligsmægling. Min Mening var, at man i hvert Fald kunde undvære noget af Alt dette. Jeg mener, at man gjerne kunde nøies med Synsmændene tilligemed Oversynsmændene, eller maastee istedetfor de sidste gaae til Landvæsenkommissionerne, som det af den ærede Minister blev antydet; men at beholde Synsmændene ved Siden af Sogneraadet og Amts-

raadet forekommer mig, som sagt, i hvert Fald at være for meget.

H. Petersen: I Anledning af den ærede Forslagsstiller's sidste Udtalelse, at han dog ikke kunde finde sig foranlediget til at tage dette Forslag tilbage, kan jeg ikke undlade at udtale, at jeg føier min Anmodning i denne Retning til de Andre's, som have anmodet ham om at gjøre det. Jeg udtalte forrige Gang, jeg havde Ordet, at jeg nærede nogen Tvivl om, hvorvidt der af dette Lovforslag, saaledes som det er fremsat, vilde kunne fremgaae Noget, der vilde kunne tilfredsstille; denne Tvivl hos mig er bleven forstærket ved de Udtalelser, vi siden have hørt, og jeg troer, at den ærede Forslagsstiller maa være fuldstændig tilfreds med den Kritik, hans Forslag har faaet. Han udtalte rigtignok, at det forundrede ham, at Forslaget saaledes var blevet kritiseret, men jeg maa tilstaae, at det har forundret mig Noget at høre ham sige dette. Den ærede Forslagsstiller maa jo dog, da han gik til at skrive dette Lovforslag, have været sig fuldt bevidst, hvilken vigtig Materie han her gav sig af med. Det er ikke alene et stort og vigtigt Omfang, et saadant Lovforslag har; men hvad er det, det gaaer ud paa? Det gaaer ud paa at afgjøre Trætter i en vis Forstand imellem Mand og Mand, og derfor kan det ikke forundre Noget, at man gaaer saa vidt i sin Kritik, som det vel lader sig gjøre; thi det er Spørgsmaal af allerførste Vigtighed. Efter de Udtalelser, vi have hørt fra den høitærede Indenrigsministers Side, have vi allerede faaet Indtrykket af, at et Lovforslag, som vil afhjælpe de Mangler, der ere tilstede i den Lovgivning, som nu gjælder om Hegn og Fred, er og har været under Arbeide, og, skjøndt den høitærede Indenrigsminister Intet har imod at ordne dette Forhold stykkeviis, saa troer jeg dog, at det i Forhold af den Natur, som skulle bruges af os, lad os kalde dem Kommissioner eller hvad man nu vil, thi for saadanne vil der i Almindelighed blive Brug, ved det Slags Sager af Vigtighed, at det Hele samles saavidt muligt. Jeg er heller ikke bleven befriet fra den Tvivl, jeg udtalte forrige Gang, da jeg havde Ordet, angaaende hvorvidt Lovforslaget egentli-